

De School van
Wonderdingen

De simsala-plu

De School van Wonderdingen

De simsala-plu

Kira Gembri

Illustraties door
Marta Kissi

Veltman Uitgevers

Hoofdstuk 1

Babs Bonenstaak had altijd al een hekel gehad aan opruimen. Jammer genoeg vonden haar ouders orde en netheid heel belangrijk, en Babs zorgde met haar uitvindingen steeds weer voor chaos... Zo had ze bijvoorbeeld ooit alle fietsen van de familie Bonenstaak uit elkaar gehaald omdat ze een bed op wielen wilde bouwen. Ze had de hele zitkamer vol schuim laten lopen met haar bellenblaasmachine en met haar ontbijtautomaat een overstroming van chocolademelk veroorzaakt. Je zou dus kunnen zeggen dat Babs behoorlijk wat ervaring had met schoonmaken en opruimen, maar een heel huis vol magische voorwerpen was ook voor haar een flinke uitdaging.

‘Daar zit nog een vlek,’ klaagde de ouderwetse spiegel, die Babs met een stofdoek schoonpoetste. ‘Precies daar!’

‘Waar?’ vroeg Babs, maar toen bedacht ze dat de

spiegel geen handen had en dus niet kon wijzen.

‘Hoe kun je die vlek nou niet zien?!’ De spiegel gaf Babs een ander spiegelbeeld, waardoor haar ogen wel tomaten leken.

Zuchtend poetste Babs verder. Ze zat nu twee weken op de wonderschool van Wilma Warrel, en zij en haar vijf medeleerlingen waren ook al twee weken bezig met een grote schoonmaak van de wondervilla. Met de benedenverdieping om precies te zijn, dus met de keuken, een kleine zitkamer en een soort werkplaats vol tafels en opbergplanken. Wilma woonde op de eerste verdieping en die hield hun wonderwijzeres zelf schoon. De zolder was tot nu toe verboden gebied geweest voor de kinderen.

‘Geloof me, daar zijn jullie nog niet klaar voor,’ had Wilma gezegd en ze had een knipoogje gegeven met haar grasgroene ogen met gouden spikkeltjes.

Maar ook op de benedenverdieping was al meer dan genoeg te doen. Vooral de werkplaats stond barstensvol gewone en magische voorwerpen die erg stoffig en vies waren: tapijten die niesten wanneer Babs ze uitklopte; ouderwetse kleren die haar kietelden met hun mouwen; gedeukte ketels die vreselijk vals

begonnen te zingen wanneer ze werden gepoetst... en ontelbaar veel andere dingen waarvan geen enkel zinnig mens ooit zou hebben geloofd dat ze echt bestonden. Babs kon er eindeloos naar kijken, maar het was wel heel vermoeiend om een beetje orde te scheppen in die chaos van spullen. Vooral omdat die spullen vaak totaal niet meewerkten.

‘Waarom poets je me niet meteen met een rotte vis?’ zeurde de spiegel. ‘Of met een beschimmelde bloemkool? Veel vuiler kan ik niet worden!’

Babs probeerde te bedenken hoe ze het de spiegel naar de zin kon maken, maar op dat moment kwamen haar beste vrienden de werkplaats binnen. Dat wil zeggen, ze werden naar binnen gesleurd. Pip en Nico probeerden de vloer te vegen, maar de bezems van de wondervilla waren niet zo gediend van saai heen en weer vegen. In plaats daarvan draaiden ze rondjes, trokken strepen en spiralen, en iedereen die ze vasthield, danste tegen wil en dank mee.

‘Ben je – *woehoeoe* – bijna klaar?’ riep Pip, die eigenlijk Philippa Matzkowski heette. Ze was klein voor haar leeftijd en klampte zich met moeite vast aan haar bezem. Ze draaide twee keer rond en haar strakke, zwarte vlechten zwiepten omhoog.

‘Wilma vroeg of we allemaal naar de keuken willen komen,’ zei Nico de Luca. Hij balanceerde met gestrekte armen op de borstel van zijn bezem, zodat het net leek of hij op een skateboard stond. Hij droeg zoals eigenlijk altijd een wijde hoodie en had een grote koptelefoon op.

‘Klaar? Waarom?’ mopperde de spiegel. ‘Je vergeet mijn *vlè-hèk!*’

‘Maar die is allang *wè-hèg!*’ had Babs het liefst

geantwoord, maar ze kon zich nog net inhouden. Ze had de afgelopen dagen gemerkt dat wonderdingen vaak nogal snel beledigd waren. ‘Ik zal er straks naar kijken,’ beloofde ze, terwijl ze de stofdoek onder de riem van haar versleten lievelingsjeans stak. Als dank gaf de spiegel haar spiegelbeeld een enorme varkensneus.

Met de nodige inspanning slaagden Pip en Nico erin hun bezem te laten keren en ze liepen samen met Babs de werkplaats uit. Op de gang ontmoetten ze de andere wonderschoolleerlingen, die naast de keuken bezig waren geweest in de salon.

‘Ik ben er helemaal klaar mee,’ mopperde Clarissa van Rozenberg, terwijl ze haar honingblonde haren naar achteren schudde. ‘Ik hoop niet dat we nu nog meer moeten schoonmaken! Thuis hoef ik nooit iets op te ruimen, daar heb ik wonderdingen voor. En uitgerekend hier in de wondervilla is het precies andersom!’

Babs wisselde een veelzeggende blik met Nico en Pip. Ze wisten alle drie maar al te goed in wat voor chic huis Clarissa woonde en dat ze daar op haar wenken werd bediend. Haar vader was niet alleen de burge-

meester van Grauwhuizen, maar was ook dol op moderne, perfect functionerende wonderdingen. De onhandelbare of ouderwetse voorwerpen zoals die overal in de wondervilla te vinden waren, zouden niets voor hem zijn.

‘Tja,’ zei Bastiaan Masmeyer aarzelend, ‘wonderwachters moeten nu eenmaal wonderdingen beschermen en verzorgen...’ maar hij hield meteen zijn mond toen Clarissa hem boos aankeek en hij kleurde donkerrood. De verlegen Bastiaan wilde met niemand ruzie, en zeker niet met Clarissa.

‘Nou, ik ben het helemaal met haar eens,’ zei Gabriël Achilles, de zesde wonderleerling, terwijl hij zijn bril recht zette. Daarna stak hij zijn wijsvinger op. ‘Het wordt tijd dat Wilma ons eens iets leert. Ik laat nota bene mijn schaaklessen schieten om hier te zijn! Opruimen is mooi en aardig, maar ik had eigenlijk verwacht dat we op de wonderschool wat meer uitdagende...’

Hij zweeg verward toen Pip begon te giechelen. Ook Babs kon haar lachen maar moeilijk inhouden. Vlak achter Gabriël was een klein figuurtje opgedoken: Lux, de magische kandelaar van Babs, die met zijn

‘armen’ de spot dreef met Gabriëls dikdoenerij. Daarna liet hij een paar rookwolkjes opstijgen, die eruitzagen als Z-z-z. Dat deed hij altijd als hij iets stomvervelend vond.

‘Nou, nou,’ klonk een vermanende stem. ‘Wie doet er hier zo onaardig?’

Gabriël draaide zich om. Om de hoek van de keukendeur stak een hoofd vol krullen die woest naar alle kanten stonden. *Paarse* krullen om precies te zijn. De haren van Wilma Warrel werden alleen maar onopvallend bruin wanneer zij ze met haar magische elastiekje samenbond in een knot. In die vermomming werkte ze als conciërge op de school van Grauwhuizen, als ze tenminste niets te doen had in haar wondervilla.

Gabriël wipte een tikje ongemakkelijk van de ene voet op de andere. Hij was bang dat Wilma zijn klaagzang had gehoord. ‘Ik, eh, wilde alleen voorstellen dat...’ begon hij, maar Wilma kwam al de gang op, bukte zich en greep Lux bij zijn metalen sokkel.

‘Blijf jij maar liever bij je eigenaar, brutaal kereltje,’ zei ze. ‘Mijn wonderleerlingen krijgen namelijk zo meteen een heel bijzondere taak!’

Clarissa trok een gezicht. ‘Wat dan? Moeten we

soms de ramen zemen? Of misschien de vloer schrobben?’

Wilma draaide lachend een rondje, zodat haar stofjas met de ontelbare zakken om haar heen wapperde. ‘Nee, natuurlijk niet. Jullie hebben al zo veel gedaan, daaraan kan ik merken dat de wonderdingen bij jullie in goede handen zijn! Bovendien was al dat poetsen voor jullie eigen bestwil. Wat jullie daarbij hebben geleerd, kan jullie bij de volgende opdracht misschien al van pas komen.’

‘En wat is die opdracht dan?’ vroeg Nico. Door zijn serieuze blik en het litteken bij zijn linkeroog zag hij er altijd een beetje stug en afwijzend uit, maar nu leek zijn gezicht te gloeien van opwindning.

‘Dat vertel ik jullie zodra jullie rond de keukentafel zitten,’ zei Wilma geheimzinnig, en Babs voelde dat er een fijn soort rilling over haar rug liep. Haar nieuwe onderwijzeres wist het woord *keukentafel* zo geheimzinnig te laten klinken dat het wel een toverschat leek. Waarschijnlijk kon ze het woord *wc-borstel* of *teennagel* ook zo uitspreken dat je er absoluut meer over wilde weten.

De zes kinderen haastten zich naar de keuken, waar

het heerlijk rook. Het bijzondere was dat de geur iedereen aan iets anders deed denken. Wilma had namelijk wat-je-wil-koekjes gebakken, en die roken en smaakten altijd precies naar het eten waar je op dat moment zin in had.

‘Tast toe,’ zei Wilma, terwijl ze een volle schaal koekjes op tafel zette. Als Babs haar ogen dichtdeed, zou ze denken dat er een pizza met heel veel knoflook en gesmolten kaas op tafel stond. Het water liep haar in de mond, maar ze was zo opgewonden dat ze niets kon eten.

Nadat ze allemaal rond de tafel waren gaan zitten, spreidde Wilma haar armen. ‘Lieve leerlingen,’ begon ze plechtig. ‘Jullie hebben laten zien dat de wonderdingen en ik op jullie kunnen vertrouwen. Daarom is het moment aangebroken voor een... uitdaging.’ Ze grijnsde in de richting van Gabriël, die

een beetje verlegen zijn schouders ophaalde. Daarna nam ze een hap van een koekje en zei met volle mond: ‘Duschj, hebben jullie schjin omschjelf een wonderding te schjmaken?’